

Arrest

nr. 257 883 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat J. ODITO MULENDA
Sint-Michielslaan 11
1040 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 juni 2021 houdende bevel tot teruggedrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2021 kwam verzoekster aan in België via een vlucht uit Douala.

Op 28 juni 2021 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoekster een beslissing tot teruggedrijving.
Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 28/06/2021 om 09.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, (...) de heer / mevrouw :

naam M. T. voornaam E. D.

geboren op (...)1997 te B. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [....]

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer (...) afgegeven te B. op : 18.02.2019

afkomstig uit Douala met SN383 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(X) (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

(X) in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat SIS geseind door Duitsland onder nummer DEP1917699462860000 in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van het hoorrecht. Ze voert bovendien een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"Les moyens d'annulation sérieux"

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable ;

Par "moyen", il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.615) ;

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée ;

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise :

La violation de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 et de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ; la violation des articles 8 et 13 de la CEDH combiné au droit à être entendu

La requérante prend un premier moyen fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation, le défaut de motivation au regard de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 (...) et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ».

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 »

Attendu que l'article 2 précité dispose :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur : 1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal ;

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique.

Le Ministre ou son délégué peut autoriser à pénétrer en Belgique l'étranger qui n'est porteur d'aucun des documents prévus par l'alinéa précédent, sur la base de modalités déterminées par arrêté royal. »

Alors que,

Attendu qu'il sied de rappeler que la requérante réside depuis 2019 en Allemagne et est détentricrice d'un titre de séjour en cours de validité ;

Qu'elle est travailleuse salariée en Allemagne depuis septembre 2019 ;

Qu'au retour de ses vacances du Cameroun, alors que l'avion avait fait escale à Zaventem avant d'atteindre Francfort, lors de son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, la requérante a présenté outre son passeport national, un titre de séjour émis par les autorités allemandes valable jusqu'au 31 août 2021 ;

Qu'en plus de ces documents, ses documents personnels (académiques et professionnels) ont été confisqués par les autorités aéroportuaires ;

Qu'il sied de rappeler que le passeport et le titre de séjour en cours de validité sont suffisant pour prouver la légalité de son séjour et répondent aux conditions fixées par l'article 2 précité ;

Qu'il n'est donc pas fondé de soutenir qu'elle n'était pas en possession des documents requis par l'article 2 au moment du franchissement de la frontière belge.

Attendu par ailleurs que la partie adverse soutient que le refoulement se justifie également par le fait que la requérante ferait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission, signalement émis par l'Allemagne suivant numéro DEP(...) ;

Qu'il sied pourtant de constater que la décision en cause se limite à faire mention de ce signalement sans aucune explication ;

Qu'en effet, la requérante n'a jamais été notifiée d'une décision pouvant justifier qu'elle soit signalée aux fins de non-admission ;

Que pour la première fois, au travers la décision de la partie adverse, elle a découvert qu'il existait un signalement à son encontre ;

Que la partie adverse ayant basé sa décision sur ledit signalement aurait dû à tout le moins joindre le contenu de ce signalement pour permettre à la requérante de connaître les raisons de cette décision ;

Qu'il s'agit en réalité d'une motivation par référence par laquelle elle fait sienne la décision de l'Allemagne qu'elle fait exécutée ;

Attendu qu'une motivation par référence est admise sous réserve du respect de trois conditions :

« Première condition : le document auquel se réfère l'acte administratif doit être lui-même pourvu d'une motivation adéquate au sens de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Deuxième condition : le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui, ou encore lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif.

Que si le document auquel l'acte se réfère est inconnu du destinataire, la motivation par référence n'est pas admissible.

Que la connaissance du document auquel l'acte se réfère doit être au moins simultanée à la connaissance de l'acte lui-même. Elle peut être antérieure mais elle ne peut en principe être postérieure [...].

Qu'un objectif essentiel de la loi est, en effet, d'informer l'administré sur les motifs de l'acte en vue de lui permettre d'examiner en connaissance de cause l'opportunité d'introduire un recours.

Enfin, troisième et dernière condition : il doit apparaître sans conteste et sans ambiguïté que l'auteur de l'acte administratif, exerçant son pouvoir d'appréciation, a fait sienne la position adoptée dans le document auquel il se réfère » (X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs : Questions d'actualités », in La motivation formelle des actes administratifs, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte, 2005, p. 44-45, n°50). Concernant la première condition, le Conseil d'Etat a jugé, à plusieurs reprises, que l'avis ou le document auquel se réfère l'autorité administrative doit répondre aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce sens que ledit avis ou document doit être suffisamment et adéquatement motivé (en ce sens, notamment : C.E., arrêt n° 99.353 du 2 octobre 2001 ; C.E., arrêt n° 174.443 du 13 septembre 2007 ; C.E., arrêt n° 194.672 du 26 juin 2009 ; C.E., arrêt n° 228.829 du 21 octobre 2014 ; C.E., n° 230.579 du 19 mars 2015 ; C.E., arrêt n° 235.212 du 23 juin

2016 ; C.E., arrêt n° 235.763 du 15 septembre 2016 ; C.E., arrêt n° 237.643 du 14 mars 2017 ; C.E., arrêt n° 239.682 du 27 octobre 2017)

Qu'il a également été décidé à plusieurs reprises que le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui, ou encore lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif.

Attendu que la partie adverse se limite à faire référence au signalement qui aurait été émis par l'Allemagne et y fonde sa décision dans le mépris total des règles relatives à la motivation formelle des actes administratifs,

Qu'elle recourt à une motivation par référence sans en respecter les conditions ;

Qu'une telle motivation ne peut être admise.

Qu'en effet, cette motivation correspond à l'absence de motivation et viole la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui ont été présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Que la partie adverse ne donne pas les raisons de son refus de prendre en compte les documents produits par la requérante alors que ceux-ci lui donnent le droit d'entrée et de séjourner sur le territoire de l'UE ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs de même que l'article 62 de la loi de 1980 sur les étrangers.

Que ce moyen est sérieux et doit donner lieu à l'annulation de la décision en cause.

Sur le moyen pris de la violation des articles 6 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ainsi que du droit à être entendu

Attendu que l'acte querellé visé par le présent recours est pris alors même que la requérante vit de manière régulière en Allemagne depuis 2019 et qu'elle y dispose d'un titre de séjour valable.

Qu'elle a développé en Allemagne une vie privée et familiale, et a notamment un travail.

Qu'aucune analyse pertinente au regard de la vie privée et familiale de la requérante n'apparaît à la lecture de la décision lui notifiée, ni du signalement sur base duquel la décision de refoulement a été prise.

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme protège le droit des individus au respect de la vie privée et de la vie familiale.

Que celui-ci dispose que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit, que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés de tous. ».

Attendu que la décision querellée porte de manière évidente atteinte à la vie privée de la requérante.

Attendu que quant à l'existence d'une vie privée, la protection évoquée permet de reconnaître un effet à l'intégration d'une personne dans une société, fut-il resté un étranger sur le plan administratif.

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qualitativement satisfaisantes avec des tiers.

Qu'elle s'inspire de l'arrêt NIEMIETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, n° 251-B, page 33, § 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » ou chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Qu'il s'agit là de la consécration de la notion d'attaches sociales durables.

Que l'existence de telles attaches constitutives de circonstances humanitaires pouvant permettre l'obtention d'un titre de séjour se prouve notamment par une présence sur le territoire Schengen.

Attendu que la requérante a de fortes attaches amicales, sociales et professionnelles en Allemagne ;

Qu'elle mène incontestablement une vie privée et familiale en Allemagne (via son travail et la satisfaction apportée à son employeur, etc) ;

Que Votre Conseil a déjà dit pour droit que « le Conseil considère, pour sa part, *prima facie*, que ces différents éléments démontrent à suffisance que le requérant mène, en Belgique, depuis deux ans, une activité professionnelle assez intense pour pouvoir être considérée comme constitutive d'une certaine forme de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH » (CCE, arrêt nr 103 996 du 30 mai 2013).

Que toute ingérence dans cette vie privée et familiale doit être justifiée par un besoin social impérieux et, être proportionnée au but légitime poursuivi (article 8 § 2 ; voy. notamment les arrêts CEDH *Dalia c. France*, arrêt du 19 février 1998, § 52, et *Aiehem c. France*, 26 septembre 1997 § 34) ;

Que cette nécessité s'apprécie au regard de la situation particulière de la requérante, *in concreto*, en fonction des « intérêts en présence » (CEDH *Boultif*, *op.cit.*, § 40 et §§ 47 et suivants) ;

Que pour ne pas contrevenir au prescrit de l'article 8 CEDH, la mesure doit répondre à un des buts légitimes limitativement énumérés au second paragraphe et être « nécessaire » ;

Que la décision prise est disproportionnée puisqu'elle n'est pas nécessaire à la poursuite d'un des buts légitimes repris dans l'article 8 CEDH ; que la requérante ne présente aucune menace pour l'ordre public pas plus qu'elle ne constitue pour l'Allemagne une quelconque charge financière puisqu'elle travaille et contribue à la société par le paiement d'impôts ;

Que si Votre Conseil devait considérer que cette mesure poursuit un but légitime, *quod non*, il conviendrait de constater qu'elle constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale de la requérante ;

Que cette mesure n'est pas nécessaire la requérante n'étant nullement une menace pour l'ordre public ou l'équilibre économique du pays.

Que, s'agissant d'un droit fondamental, le droit de la requérante au recours effectif implique que tous les éléments qui attestent de la vie privée et familiale qu'elle menait au moment de la décision, doivent être pris en compte, même si certains éléments sont seulement produits dans le cadre de la procédure de recours (Cour EDH 13 février 2001, *Ezzoudhi/France*, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, *Yildiz/Autriche*, § 34) ;

Que la mesure est disproportionnée attentatoire à la vie privée et familiale de la requérante puisqu'elles la privent du droit de séjourner, de travailler, et de continuer à s'épanouir dans le milieu de vie qui est le sien depuis longtemps ;

Une telle décision dans la mesure où elle mettrait fin au séjour précédemment accordé à un étranger emporte une ingérence dans la vie privée et familiale de celui-ci.

Que la partie adverse ne peut dès lors faire appliquer une telle décision mécaniquement sans veiller à respecter les exigences de l'article 8 de la CEDH qui garantit le droit au respect de la vie privée et familiale (dans un sens similaire, voir notamment, C.E., n°241.520 du 17 mai 2018 et C.E., n°241.534 du 17 mai 2018).

Attendu que la partie adverse n'a pas tenu compte de sa vie privée et n'a pas procédé à la mise en balance exigée par l'article 8 de la CEDH.

Qu'en aucun moment, et il ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué, qu'une démarche tendant à l'entendre sur sa vie privée aurait été envisagée par la partie adverse.

Attendu que l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, porte que « Les États-membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire (en l'espèce un revoulement ou un refus d'accès au territoire) au sens de la Loi est *ipso facto* une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans son arrêt C249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les États membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe

de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, § 36, 37, 48, 49 et 59). Que dans un cas similaire, le Conseil a souligné que le même raisonnement peut être suivi quant aux éléments tenant au respect de la privée ou familiale protégée par l'article 8 de la CEDH, lesquels sont de nature à faire obstacle à la prise d'une mesure d'éloignement.

Que s'agissant de l'adage « Audi alteram partem », il s'agit d'« un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (...) » (en ce sens, C.E. (13e ch.), 24 mars 2011, Hittelet, Y., no 212.226). Le Conseil entend préciser quant à ce que l'administration « (...) doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., no 203.711).

Qu'en l'espèce, force est de constater qu'il n'apparaît nullement de la décision en cause que la requérante ait pu faire valoir des observations ou ait été auditionné quant à la prise future d'une décision ayant donné lieu à un signalement aux fins de non-admission justifiant l'actuelle décision querellée.

Qu'il résulte de ce qui précède que la requérante n'a pas pris connaissance de la décision ayant justifié un signalement à son encontre, ni n'avoir été entendue avant la prise de cette décision.

Que si elle avait été entendue, elle aurait fait valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle (en l'occurrence, la longueur de son séjour en Belgique et ses attaches, sociales et professionnelles), dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent. "Sans se prononcer sur la pertinence de ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'acte entrepris, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu, les droits de la défense, le principe « Audi alteram partem », et le devoir de minutie.

3.4. Partant, la deuxième branche du moyen unique pris étant fondée, il n'y a pas lieu d'examiner l'autre branche du moyen unique qui, à la supposer fondée, ne pourrait entraîner une annulation aux effets plus étendus. CCE n°211 150 du 18 octobre 2018. CCE n° 206 717 du 12 juillet 2018 ;

Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation des articles et principes susmentionnés ;

Que les moyens sont sérieux."

In het eerste onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat ze sedert 2019 in Duitsland woont en houder is van een geldige verblijfstitel en sedert september 2019 er als betaald werknemer werkt. Verzoekster wijst erop dat zij bij aankomst in Zaventem, op doorreis naar Frankfurt haar paspoort en haar tot 31 augustus 2021 geldige verblijfstitel voor Duitsland heeft voorgelegd. Ze stelt dat haar academische en professionele persoonlijke documenten werden ingehouden door de luchthavenpolitie. Verzoekster stipt aan dat haar paspoort en geldige verblijfsvergunning volstaan om te voldoen aan de geldige reisdocumenten zoals vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is het ongegrond te stellen dat verzoekster niet over de juiste documenten beschikt op het moment van het overschrijden van de Belgische grens. Verder verwijst de gemachtigde ook naar het feit dat zij het voorwerp zou uitmaken van een SIS-seining door Duitsland. Verzoekster wijst erop dat geen enkele uitleg wordt gegeven over de inhoud van de signalering om te begrijpen waarom ze het voorwerp uitmaakt van die signalering. Verzoekster stelt geen kennis te hebben van die signalering. Omdat de gemachtigde zich op die signalering steunt, had hij de inhoud van die signalering moeten voegen zodat verzoekster de redenen van de beslissing kan begrijpen. Aangezien dit een motivering door verwijzing betreft, aangezien de gemachtigde de Duitse beslissing ten uitvoer legt, had de gemachtigde drie voorwaarden moeten respecteren. Het document waarnaar men verwijst moet zelf adequaat gemotiveerd zijn, de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen moet gekend zijn door degene die het voorwerp uitmaakt van de akte en dit moet gekend zijn ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de akte zelf opdat verzoekster in staat is met kennis van zaken te oordelen of het opportuun is een beroep in te dienen. Tot slot moet blijken dat de steller van de akte zich het standpunt toe-eigent in het document waarnaar hij verwijst. Het document moet bij de akte worden gevoegd, ofwel

moet de inhoud worden overgenomen of samengevat in de bestuurshandeling. Nu in de bestreden akte enkel wordt verwezen naar de SIS-seining zonder meer wordt de formele motiveringsplicht geschonden, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en niet pertinent. Verder stelt verzoekster dat de redenen niet worden gegeven waarom de voorgelegde documenten niet in rekening worden gebracht die haar het recht geven op het grondgebied van de Unie te blijven en dat de gemachtigde niet alle stukken heeft onderzocht die werden voorgelegd bij aankomst aan de luchthaven. Ook om die reden ligt volgens verzoekster een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat die zowel de iure als de facto is gemotiveerd. De iure blijkt dat de beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° [...]

4° [...]

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”

De facto wijst de gemachtigde erop dat verzoekster SIS geseind staat door Duitsland onder nummer DEP[...].

Dit feitelijk motief vindt steun in het administratief dossier zodat de bestreden beslissing in principe afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoekster de theorie ontwikkelt over de motivering door verwijzing, kan de Raad die theorie in beginsel volgen, doch blijkt niet dat verzoekster in casu hier belang bij heeft. De SIS-seining zit in het administratief dossier, de raadsvrouw van verzoekster heeft deze SIS-seining voor de UDN-zitting kunnen inkijken en heeft ter zitting zich kunnen verweren ten aanzien van deze SIS-seining. In elk geval, waar verzoekster in het verzoekschrift in twijfel trekt dat er een SIS-seining bestaat, blijkt deze seining uit het administratief dossier en is deze nog geldig tot 12 mei 2024. Waar de raadsvrouw van verzoekster allerlei bedenkingen uit ter zitting over deze SIS-seining, aangaande het waarom ervan en wanneer die SIS-seining is ingegaan, blijkt dit inderdaad niet uit de SIS-seining. Echter, wat betreft een eventuele betwisting rond deze SIS-seining, moet verzoekster zich tot de Duitse rechter wenden, aangezien het een Duitse SIS-seining betreft, die klaarblijkelijk nog steeds geldig is.

Voor een onderdaan van een derde land geldt voor alle lidstaten als toelatingsvoorwaarde volgens artikel 6 van de Schengengrenscore *“niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn”*.

Anders dan verzoekster voorhoudt, is het niet voldoende om een geldig paspoort en geldige verblijfsvergunning voor te leggen om toegang te verkrijgen tot het grondgebied van de lidstaten van de Unie. Verzoekster voldoet prima facie wel aan de geldige reisdocumenten zoals vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, maar dit vormt dan ook niet het motief van de bestreden beslissing. In een situatie, zoals in casu, waar de gemachtigde in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekster beschikt over geldige reisdocumenten, diende hij ook niet te motiveren waarom hij er geen rekening

mee zou houden. De enige rechtsgrond is de SIS-signalering en zowel blijkt artikel 3 van de Vreemdelingenwet als blijkt de Schengengrenscore volstaat in beginsel deze ene rechtsgrond om de toegang te weigeren.

In de huidige situatie kwam het de grenscontrole dan ook toe de toegang aan verzoekster te weigeren, ook al kon zij een geldige verblijfstitel voor Duitsland voorleggen.

Dit blijkt uit het bepaalde in artikel 6, lid 5, a van de Schengengrenscore dat luidt als volgt:

“a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren (eigen onderlijnen);”

In casu is de signalering inderdaad vergezeld van instructies om de binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten te weigeren.

De Raad neemt dan ook prima facie geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en acht de motieven, ook al zijn ze eerder summier, toch afdoende en pertinent. Wat betreft de theorie rond de motivering door verwijzing weerhoudt de Raad prima facie geen belang.

Overeenkomstig artikel 6, lid 5, c van de Schengengrenscore kan aan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. De Raad zal infra dan ook het onderdeel van het middel onderzoeken dat steunt op humanitaire overwegingen, met name artikel 8 van het EVRM.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat zij sedert 2019 in Duitsland is en daar een privéleven en familieleven heeft ontwikkeld en er werk heeft. Er blijkt uit de beslissing geen enkele analyse van het privéleven en familieleven, noch uit de SIS-signalering op basis waarvan de beslissing werd genomen. Verzoekster stelt dat de beslissing op evidente wijze een inbreuk betekent op haar privéleven. Na een theoretische uiteenzetting over het begrip privéleven, stelt verzoekster dat zij sterke vriendschappelijke, sociale en professionele banden heeft in Duitsland op basis van haar werk en de tevredenheid van haar werkgever. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin een actief professioneel leven in België van twee jaar als een zekere vorm van privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aanvaard. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is nu ze geen probleem stelt op vlak van openbare orde en verzoekster werkt en bijdraagt tot de Duitse samenleving door te werken en belastingen te betalen. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde niet op mechanische wijze een dergelijke beslissing mag nemen, zonder rekening te houden met de waarborgen van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met verzoeksters privéleven, noch is hij overgegaan tot een belangenafweging vereist door artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, licht zij in haar middel deze aangehaalde schending van het recht op een eerlijk proces niet toe. Deze aangevoerde schending is dan ook prima facie onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het familieleven, legt verzoekster in het geheel niets voor over eventuele familieleden in Duitsland of de Unie, zodat er prima facie geen beschermingswaardig gezins- of familieleven kan blijken.

Wat betreft het privéleven benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8.

In casu blijkt inderdaad dat verzoekster aan de grenspolitie een Duitse verblijfsvergunning heeft voorgelegd geldig tot 31 augustus 2021. Daarnaast blijkt ook dat zij een stuk heeft voorgelegd dat haar betoog aangaande het werk in Duitsland onderschrijft. Het stuk stelt evenwel: *"Alleen geldig voor tewerkstelling in het kader van het vrijwillig sociaal jaar in het verpleeghuis St. Elisabeth/St. Ludwig in 63069 Offenbach, gem. § 19c [...] Ander werk is niet toegestaan. Vervalt in geval van stopzetting of beëindiging van de voornoemde activiteit. Werkgelegenheid beperkt.* (eigen vertaling en eigen onderlijnen)"

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat verzoekster zelf aanhaalt dat zij met de wagen Duitsland heeft verlaten en een vlucht genomen heeft vanuit Zaventem op 24 april 2021, teneinde in het herkomstland zich te kunnen herbronnen en zich traditioneel te kunnen laten verzorgen voor haar psychische problemen. Verzoekster, die geacht wordt Duits te kennen, gezien zij zelf aanhaalt daar reeds twee jaar te werken, waaronder eerst als au pair en vervolgens een jaar in een bejaardentehuis, wist dus dat indien zij het Duitse grondgebied verliet, zij haar werk stop zette en het recht op tewerkstelling in het kader van dat vrijwillig sociaal jaar zou verliezen. In een dergelijke situatie is de Raad prima facie niet overtuigd van het beschermingswaardig privéleven dat verzoekster voorhoudt in Duitsland te hebben, dat zij in hoofdzaak steunt op haar tewerkstelling aldaar.

Waar verzoekster verder in het verzoekschrift nog wijst op een langdurig verblijf in België, blijkt dit geenszins en erkent de raadsvrouw van verzoekster ter zitting dat dit een materiële vergissing moet zijn en op Duitsland betrekking heeft. Waar verzoekster nog wijst op haar vriendschappelijke en sociale banden in Duitsland, legt zij hier geen begin van bewijs van voor.

Nu het beschermingswaardig privéleven prima facie ook niet is aangetoond, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Verder wijst verzoekster er in het derde onderdeel van het middel op dat niet uit de motivering van de beslissing blijkt dat de gemachtigde verzoekster heeft gehoord. Verzoekster geeft vervolgens een theoretisch exposé over het hoorrecht in het licht van het unierecht, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 8 van het EVRM. Ze verwijst eveneens naar het adagium “audi alteram partem”. Verzoekster stelt dat niet blijkt dat ze de gelegenheid heeft gehad opmerkingen kenbaar te maken, noch in verband met de signalering, noch in verband met het nemen van “die” beslissing. Verzoekster wijst erop dat indien ze zou gehoord zijn, ze elementen zou kenbaar gemaakt hebben, zoals haar lang verblijf in België en haar sociale en professionele banden, zodat de bestreden beslissing anders had kunnen geweest zijn.

De Raad volgt het theoretisch exposé van verzoekster aangaande het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur evenals het theoretisch exposé aangaande het adagium audi alteram partem.

De Raad kan evenwel prima facie geen schending aannemen van het hoorrecht in casu. Indien zij eventueel niet zou gehoord zijn voor het nemen van de Duitse signalering, kan dit bezwaarlijk ten kwade worden geduid van de gemachtigde. Ook al blijkt verder uit de bestreden beslissing inderdaad niet dat verzoekster in België werd gehoord, blijkt dit wel uit het administratief dossier. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoekster zich in het kader van een kort verhoor in het Frans heeft uitgedrukt en dat zij heeft verklaard op weg te zijn naar haar woonst in Frankfurt. Verder blijkt ook uit het dossier dat het een vragenlijst bevat van 28 juni 2021 die onder meer de vraag bevat: *“Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Zo ja, welke?”* Op de vragenlijst staat evenwel genoteerd: *“De vragen werden uitgelegd aan betrokkene maar deze wenst ze niet te beantwoorden.”* Bijgevolg blijkt prima facie dat verzoekster niet heeft meegewerkt aan het gehoor, zodat bezwaarlijk een schending van het hoorrecht kan aangenomen worden. Hoe dan ook wijst verzoekster opnieuw op elementen als haar lang verblijf in Duitsland en haar sociale en professionele banden aldaar. Dit heeft echter betrekking op het supra aangehaalde privéleven, dat de Raad in casu niet beschermingswaardig acht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Ten overvloede blijkt nog dat verzoekster onder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel erop wijst dat als gevolg van de bestreden beslissing zij het risico loopt haar lucratief werk te verliezen. De Raad kan dit in casu niet aannemen. Vooreerst lijkt uit het door verzoekster voorgelegd stuk veeleer om een vrijwillige tewerkstelling te gaan, en vervolgens blijkt dat die tewerkstelling vervalt in geval van stopzetting van de activiteit hetgeen het gevolg is van verzoeksters eigen handelen door Duitsland te verlaten. Ter zitting haalt de raadsvrouw van verzoekster nog aan dat verzoekster wellicht een regeling getroffen heeft met haar werkgever zodat ze met behoud van tewerkstelling toch het land kon verlaten. Er ligt evenwel geen begin van bewijs van dit standpunt voor. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aldus evenmin aangetoond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES